

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 480172/6

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי – אב"ד, הרב בן ציון הכהן רבין, הרב אלעד עלי

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד ירון גרוס ועו"ד טלי רונן ועו"ד דור שוורץ)

נגד הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אברהם שטרן)

הנדון: גירושין, חלוקת רכוש – כריכה, כתובה/פיצוי גירושין

פסק דין

בני הזוג נשאו כדמו"י בתאריך כ"ד באייר תשנ"ד (5.5.1994). לצדדים שתי בנות שכיום הן בגירות ([מ'] ילידת 95, [ח'] ילידת 96). הבעל נהג אוטובוס וחבר בחברת אגד והאישה עבדה כרואת חשבון.

יומיים לפני הנישואים חתמו בני הזוג על הסכם ממון שקיבל תוקף של פסק דין באותו יום. בני הזוג פתחו מסעדה המתנהלת כחברה בשם [א'], החברה בבעלות משותפת ורשומה על שם שני הצדדים בשוה, הצדדים חתמו על הסכם שותפות.

בתאריך י"ט באייר תשע"ג (29.4.2013) הגיש הבעל תביעת גירושין כרוכה כולל רכוש. הבעל דרש גירושין האישה מעוניינת בשלום בית. נכון להיום האישה מבינה שאין מקום לנישואין אלה לאור הפירוד הארוך וסירובו של הבעל לשלום, ולמרות זאת מוכנה האישה אף בעת מתן פסק הדין למחול לבעל ולפתוח דף חדש ולחזור לשלום בית ולשקם את המשפחה. בית הדין אמור ליתן דעתו בכל הנושאים, גירושין רכוש וכתובה.

טענות הבעל

לדברי הבעל ובא כוחו, האישה אמנם טענה שרצונה בשלום בית, אבל התנהגותה הוכיחה את ההיפך הגמור. האישה מרדה בבעל מתשמיש המיטה, מיררה את חייו, פגעה בו והגישה נגדו תלונות שווא במשטרה.

האישה נהגה לקלל את הבעל ואת הוריו. (דברי הבעל כולם מוכחים על ידי האישה כפי שיבואר בהמשך).

האישה גרשה את הבעל מהבית ומנעה את חזרתו על ידי החלפת המנעולים בבית. הבעל מבקש מבית הדין שיסדרו לבני הזוג גט לאלתר, ולקבוע שהאישה אינה זכאית לכתובתה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הצדדים קודם נישואיהם חתמו על הסכם ממון שקיבל תוקף של פסק דין אצל הרב דומב. ההסכם ככל הסכם מחייב את שני הצדדים שחתומים עליו. בסיכומים הבעל טען שההסכם מחייב את האישה הן לגבי ההלוואה שנלקחה מאם הבעל בסך של 120,000 ש"ח וזאת על פי החלק היחסי שלה בדירה, והן לגבי יחסי הממון בין בני הזוג שלגביהם נכתב בהסכם בסעיפים 2,3,5 שבני הזוג יפרקו את השיתוף על פי דין תורה, משכך אין להפעיל במקרה דנן את חוק הסדר איזון משאבים, אלא יש לדון על פי דין תורה בלבד.

זכויותיו של כל אחד מבני הזוג יישארו בבעלותו בלבד, ולא יחולקו.

הבעל דורש שהדירה תימכר בעדיפות ראשונה לאחד מהצדדים תוך ניהול התמחרות ביניהם ולחילופין תימכר לצד ג' על ידי כונס נכסים. החלק היחסי של אמו בדירה הוא 22.86% ועל פי חו"ד השמאי שווי חלק זה הוא כ-400,000 ש"ח, וחלק זה ישולם לו, ויתרת שווי הדירה תחלק בין הצדדים בשווה.

הבעל תובע דמי שימוש ראויים בדירה מהזמן בו גורש, לטענתו, מהדירה. לטענתו, נאלץ למצוא מקום חילופי לגור בו, היות שהאישה בהתנהגותה מנעה ממנו לחזור לדירה, ומאחר שחשש מאיומי האישה שישתבך בפלילים אם יחזור לדירה. סך דמי השימוש שתובע הבעל 3000 ש"ח לחודש החל מחודש אפריל 2013.

לגבי מניית אגד הבעל טוען שהמניה נרכשה על ידו ביום כ"ו אדר ב' תשמ"ד (30.3.84) והיא רשומה על שמו בלבד, משכך, המניה מוחרגת מהאיזון. וזאת מלבד האמור לעיל בעניין הסכם השיתוף, במניית אגד של הבעל אין לאישה כל זכות.

לבני הזוג תכולת דירה שהוערכה על ידי סוקר ביטוח ביום ח' בניסן תשע"א (12.4.11) בסך כולל של 200,000 ש"ח. לאחר ירידת ערכם במשך השנים שעברו מאז הערכת השמאי הבעל מעריך את ערכם בסך כולל של 175,000 ש"ח. הבעל שעזב את הבית אינו יודע מה עלה בגורל המטלטלין הנ"ל ולכן מבקש מבית הדין שיושב לו חצי מערך המטלטלין, בסך של 87,000 ₪. לסכום זה הבעל מבקש להוסיף ריבית והצמדה מחודש אפריל 2013.

לבני הזוג רכב משותף מסוג שברולט טרייל בלייזר מ.ר. [...] שלטענת הבעל האישה הבריחה אותו. ערכו של הרכב ביום גירוש הבעל מהדירה היה סך של 85,490 ש"ח (מחירון לוי יצחק). הבעל מבקש מבית הדין שהרכב יועבר על שם האישה בלבד והיא תחויב במחצית ערכו דהיינו 42,745 ש"ח.

לבני הזוג כלבה בשם [פ'] ששייכת לבעל, והאישה אינה רוצה בה. הבעל מבקש שהכלבה תועבר לרשותו ואחריותו.

בעניין העסק המשותף לטענת הבעל, האישה פוגעת בניהולו של העסק והביאה אותו לקריסה. היא מנעה מרואה החשבון מר [ר'] להפעיל את העסק, פיטרה עובדים, סרבה לחתום על קבלות לנותני שירות ועוד.

הצדדים חתמו על הסכם שותפים ביחס לעסק, בהסכם נקבע מנגנון של פירוק שיתוף בעסק והוא ביצוע התמחרות בשיטת "במב" ("buy me buy you" – קנה אותי או אקנה אותך – כעין גוד או אגוד). בשיטה זו כל צד מוסר מעטפה סגורה ובו הערכת שווי העסק, מי שהגיש את ההערכה הגבוהה ביותר מחויב לרכוש את החלק של הצד השני במחצית מהשווי שקבע. הבעל מבקש מבית הדין לקבוע שהוראות הסכם השותפים יחולו על הצדדים וזאת בהקדם האפשרי כדי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

למנוע הריסת העסק. לפיכך מבוקש שתוך 72 שעות ממועד מתן פסק הדין תערך התמחרות כנ"ל והזוכה בה יעביר לצד שכנגדו את חלקו תוך 30 יום.

בעניין החוב לבנק הפועלים. עו"ד [א'] החזיק בנאמנות כספי פיצויים שהגיעו לבעל מחברת אגד בגין נזקי גוף. כספים אלו, וזאת אף בלי להתייחס להסכם הממון שנחתם בין בני הזוג, מוחרגים מאיזון המשאבים. למרות זאת הועבר מכספים אלו סך של כ-130,000 ש"ח לטובת חוב משותף של בני הזוג לבנק הפועלים. מלבד האמור בעניין החוב, החוב עצמו עמד למעשה על סך של 103,009 ש"ח אבל הוא תפח לממדים גדולים בעקבות פיגור בתשלום. הפיגור נגרם בעטייה של האישה שסרבה לשתף פעולה עם הבעל בתשלום החוב וכל זאת ממניעים של נקמנות גרידא. בפועל הבעל שילם לבדו את סך כל החוב עם הריבית וההצמדה שהגיע ל-156,113 ש"ח. נמצא ששולם סך של 53,104 ש"ח מעבר לחוב המקורי, שאותם צריכה האישה לשלם לבדה, כיוון שהם תוצאה של מחדליה והתנהגותה. לפיכך הבעל דורש לחייב את האישה בסך של 104,608 ש"ח עבור תשלום החוב לבנק הפועלים.

טענות האישה

לדברי בא כוחה, האישה היא עקרת בית למופת שטיפלה בבית, דאגה לחינוך הבנות ולבעל, כאשר הבעל נפצע בעבודתו באגד האישה סעדה אותו וטיפלה בו דבר שגרם לפיטוריה מעבודתה בגלל היעדרויות רבות. (דברים אלו כתב הבעל בעצמו במכתב לביטוח לאומי).

הבעל החליט שקצה נפשו בחיי הנישואין ושהוא צריך "לעשות חיים עם נשים צעירות" כדבריו. עזב את המשפחה ואת הבית מרצונו הטוב, וניהל מערכת יחסים עם אישה אחרת, וכדי להמנע מתשלום הכתובה מעליל על אשתו עלילות שוא.

האישה ניסתה בכל כוחה לשמור על הבית ועל המשפחה ועדיין רוצה שהבעל ישוב לבית אפילו היום בעת מתן פסק הדין, ואף מוכנה לסלוח לבעל על מעשיו המכוערים.

לטענת האישה הסכם הקדם נישואין אינו תקף. הבעל יזם את ההסכם ולשם עריכתו שכר את שירותיו של טו"ר [ג'], שילם את שכרו וסגר איתו את הדברים מאחורי גבה של האישה. לדברי האישה ובא כוחה הבעל הסביר לאישה שמדובר סך הכול בהסכם על ההלוואה שלקחו מאמו וגם בבית הדין דברו רק על ההלוואה ואת זה אישרו.

לאישה לא הוסבר תוכנו של ההסכם וחתמה עליו מתוך תמימות, ההסכם עצמו בעייתי, יש בו מושגים לא מובנים והוא סותר את עצמו בעניינים המהותיים, משכך ההסכם אינו מחייב לגבי הזכויות הפנסיוניות והאישה תובעת לחלק אותם בשווה. לגבי ההלוואה האישה אינה כופרת בעצם ההלוואה, אבל טוענת שהאם מחלה לה עליה וזאת בגלל מסירותה הרבה לטיפול בה במשך שנה וחצי בהם היתה חולה. למצער האישה טוענת שכספי ההלוואה מושתים על הבעל והאישה בשווה והיא לא חייבת 120,000 ש"ח אלא 60,000 ש"ח.

לגבי תביעת הבעל לדמי שימוש ראויים, האישה טוענת שהיות שהבעל הוא זה שעזב את הבית המשותף למרות הנסיונות הרבים שלה להחזיר אותו והנכונות שלה למחול לו על מעשיו הנלוזים, היא לא צריכה לשלם לו דמי שימוש על הדירה.

בעניין המטלטלין טוענת האישה תכולת הבית לא מגיעה ולא מתקרבת לסכום שקבע הבעל, וההצהרה לביטוח איננה משקפת את השווי האמיתי. חלוקת התכולה צריכה להתבצע

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כך, כל אחד מהצדדים יערוך רשימה של חפצים שברצונו לקחת עמו הרשימות יושוו מה שאין עליו מחלוקת יקבל מי שרצה, מה שיש עליו מחלוקת יתחלק בשווה בין הצדדים. בעניין כלי הרכב של בני הזוג, בניגוד לטענת הבעל האישה טוענת שלבני הזוג שני רכבים משותפים, האחד רשום על שם בני הזוג והשני על שם החברה וזה משיקולי מס בלבד. הרכב שרשום על שם החברה משמש את הבעל. הרכב של האישה עוקל בגלל חובו של הבעל לבנק הפועלים והאישה נאלצה לפדותו כי איננה יכולה לעבוד ולטפל בילדים ללא הרכב. לפיכך צריך להעריך את שווי הרכבים ולהעביר לכל אחד מהצדדים חצי משוויים וזאת לאחר ניכוי הכספים שהעבירה האישה לבנק הפועלים.

הכלבה [פ'] לטענת האישה הכלבה הובאה לילדות והן שטפלו בה לאורך השנים, מאז עזיבת הבעל את הבית הוא לא התעניין בה והדרישה שלו לקבלת הכלבה היא קנטרנית.

בעניין העסק המשותף, לטענת האישה הבעל הוא זה שניסה לחבל בעסק המשותף ואף הבריח כספים. האישה מסכימה לבקשה לפרק את העסק כמופיע בהסכם השותפות ומבקשת שההליך יתבצע בבית הדין וזאת על מנת למנוע מחלוקות מיותרות. האישה כופרת בטענות הבעל שהיא גרמה לקנסות ועליה לשלם אותם לבדה.

בעניין כספי הפיצויים מאגד והחוב לבנק הפועלים, הבעל זכה בתביעה נגד חברת אגד וקיבל סך של 226,339 ש"ח לטענת האישה בסך הנ"ל מגולמים שלוש תביעות שונות של הבעל:

החלק הראשון שיעור של 47.7% מהסכום (סך של 109,963 ש"ח) קיבל הבעל בגין חשבונות עבר כגון הפסד השתכרות עבור השנים 2007-2008.

החלק השני שיעור של 42.3% (סך של 95,741 ש"ח) פיצוי על העתיד.

החלק השלישי שיעור של 10% (סך של 22,635 ש"ח) שנקבע עבור כאב וסבל. האישה מסכימה שהחלק השלישי שייך ומגיע לבעל בלבד, לטענתה בשני החלקים הראשונים היא שותפה מלאה.

בעניין החוב לבנק הפועלים האישה טוענת שהבעל הוא זה שנטל את ההלוואה מבנק הפועלים כחלק מהכנותיו לגירושין. ההלוואות והמשיכות הגיעו לסך של 110,000 ש"ח. האישה עצמה חתמה על הלוואה אחת בסך של 41,400 ש"ח והיא לא כופרת במחוייבות שלה להחזיר מחצית מסכום זה ואף ניסתה להגיע להבנות ברוח זו עם הבנק. לטענת האישה הבעל הוא זה שגרם לחוב, לא טרח כלל להגיע להסדר עם הבנק או להדבר עמו וזאת בכוונת מכוון כדי להשית על האישה הוצאות כבדות שימוטטו אותה כלכלית. האישה עתרה לבית המשפט והוא ביטל את פסק הדין נגדה בכפוף להעברת חצי ההלוואה עליה היא חתומה. הבנק עיקל וגבה את הכספים המוחזקים בידיו של עו"ד [א'] שחלקם שייכים לאישה (כפי שהוסבר לעיל) וסגר את התיק נגד הבעל.

המורם, שהחוב הוא של הבעל בלבד (למעט סך של 20,700 ש"ח) אבל החוב נגבה מהכספים המשותפים, כנטען לעיל שכספי הפיצויים מאגד שייכים גם לאישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

פירוט ההליכים המשפטיים

בדיון הראשון שהתקיים בתאריך כ"ג בתמוז תשע"ג (1.7.13) הבעל עמד על רצונו בגירושין והסדרת עניין הרכוש, האישה טענה שרצונה בשלום בית. בית הדין הפנה את הצדדים לגב' נחמה וולף יועצת נישואין.

בתאריך כ"ז בתשרי תשע"ד (1.10.13) הגיש הבעל ובאי כוחו בקשה לבית הדין ובו נטען שסמכות השיפוט בעניין הרכוש איננה נתונה לבית הדין.

בתאריך י"ב בכסלו תשע"ד (15.11.13) ניתנה החלטה ובה נימק בית הדין מדוע סמכות השיפוט בכל הנושאים נתונה לו. טענה נוספת בדבר הסמכות לא הועלתה עוד.

בתאריך כ"ז באלול תשע"ג (1.9.13) התקבלה חוות הדעת של גב' נחמה וולף, בחוות הדעת נכתב שאין מקום לקשר הנישואין בין בני הזוג. עוד נכתב שהבעל מתכנן לעזוב את הבית זמן רב ומאס בקשר הזוגי עם אשתו. המלצות יועצת הנישואין הגב' נחמה וולף היו לסייע לזוג לסיים את הקשר ביניהם.

בדיון שהתקיים בתאריך כ"ז בטבת תשע"ד (29.12.13) חזרה האישה ובקשה שלום בית. לשאלת בית הדין כיצד ניתן לקיים שלום בית כאשר הבעל לא מעוניין בכך, וכפי שעולה מחוות דעת של הגב' נחמה וולף, השיבה האישה שיש בנות ויש קשר נישואין ארוך והיא לא מעוניינת לפרק אותו.

הבעל כפר במה שנכתב אודותיו וטען שהאישה היא זו שהוציאה אותו מהבית ולא הוא עזב כפי שכתבה היועצת. בית הדין הבהיר לבעל שהוא סומך על חוות דעת היועצים ושהם זרוע ארוכה של בית הדין.

במהלך הדיון למרות הפצרות בית הדין ובקשות האישה הבעל עמד על דעתו להתגרש, בסוף הדיון הוחלט על גירושין ועל ניסיון להגיע להסכמות בנושא הממון, על אף האמור האישה לא השלימה עם עניין הגירושין ובכל דיון ביקשה שלום בית.

חוות דעת מומחים

בתאריך כ"ב באדר ב' תשע"ד (24.3.2014) מונה אקטואר. בתאריך ט"ו בתמוז תשע"ד (13.7.2014) מונה שמאי.

חוות דעת השמאי ניתנה בתאריך ט"ו באב תשע"ד (11.8.2014) והערכתו היא שדירת הצדדים שווה 1,750,000 ש"ח והחלק היחסי שנטען ששייך לאם הבעל הוא 400,000 ₪.

בתאריך כ"ד באב תשע"ד (20.8.14) שלח השמאי תוספת לחוות דעת בה צוין שדמי השכירות הראויים לדירה הם 4,250 ש"ח לחודש.

בתאריך כ"ב בשבט תשע"ה (11.2.15) בעקבות בקשת הבהרה של בית הדין השיב השמאי שחלק האם בדירה חושב על פי הסכום של 120,000 ש"ח שנתנה אם הבעל הלוואה לבני הזוג, ואם מתייחסים רק לחוב האישה לאם 60,000 ש"ח, חלקה הוא חצי מהאמור בדו"ח המקורי.

בהחלטה שניתנה בתאריך ב' באלול תשע"ד (28.8.14) קיבל בית הדין את טענת האישה ובא כוחה ושינה את התאריך הקובע וקבע שהתאריך הקובע הוא 29.4.2013 ולא 29.4.2012 (כפי שהופיע בהחלטה הקודמת). ובתאריך ט' בטבת תשע"ה (31.12.14) הוגשה חו"ד האקטואר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באפשרות הראשונה הבעל יעביר לאישה סך של 356,660 ש"ח לאיזון כולל.

באפשרות השניה הבעל יעביר לאישה כיום 5,357 ש"ח, בתאריך 28.2.19 יעביר 13,995 ש"ח וביום פרישתו מאגד יעביר 80,026 ש"ח וכמו כן סך של 27.14% מהפנסיה של הבעל מאגד.

במועד הקובע ניהלו הצדדים חשבון בנק משותף בבנק הפועלים מספר [...] חשבון שנכנס ליתרת חובה בגלל תשלום חשבונות משותפים ואי הפקדת המשכורת של הצדדים. בתאריך כ"ה בחשוון תשע"ד (29.10.13) הבנק פנה לצדדים בדרישה לשלם סך של 100,771 ₪. על הצדדים לשאת בתשלום סכום זה בחלקים שווים.

האישה עצמה טוענת בסיכומים שחוות דעת האקטואר איננה משקפת את המציאות נכונה, לטענתה הבעל הבריח כספים רבים שלא נלקחו בחשבון בחוות הדעת הנ"ל כגון כספים מחשבון בבנק טפחות בסך 61,753 ש"ח, את הכסף בפסגות סך של 70,676 ש"ח ואת הכסף בד"ש סך של 12,726 ₪. לדברי הבעל, אכן חלק מהכספים נפדו אך נכנסו לחשבון המשותף ובכספים אלו השתמשו הצדדים.

בדיון בתאריך ט' בטבת תשע"ה (31.12.2014) הופיעו מספר עדים שהעידו על טיב היחסים בין בני הזוג.

העד הראשון [א. א'] (שורות 115-3 לפרוטוקול). העד חבר של בני הזוג ומכיר אותם שנים רבות. העיד שהם היו זוג נורמטיבי ולפני מספר שנים החלו בעיות ביניהם. הוא העיד שהאישה רצתה להתגרש בגלל חוסר תקשורת והעיד ששמע מאשתו שלא היו ביניהם יחסי אישות. העד התייחס לדבר גם בחקירתו על ידי בא כוח האישה ואמר שהאישה עצמה אמרה לו שהיא לא אוהבת את בעלה לא רוצה לחיות עמו ולא רוצה לקיים עמו יחסי אישות (שורות 74-75 לפרוטוקול). עוד העיד שהוא לא ראה אלימות מסוג כלשהי אבל כן נחשף לוויכוחים ביניהם בעניין יחסי האישות החיים המשותפים וגידול הבנות (שורות 94-95 לפרוטוקול).

העד השני טו"ר [ג'] (שורות 161-116 לפרוטוקול) נחקר בעניין הסכם הממון שנחתם בין בני הזוג. העד אמר שאינו מזהה את בני הזוג, קיים פרוטוקול מסודר בעניין הסכם הממון ולפיכך אינו יודע מדוע הוזמן. העד הסביר את לשון ההסכם ואמר שהאישה השתעבדה שיעבוד הגוף להחזיר את הכסף לאמו של הבעל או לבעל אם היא תלך לעולמה כמו כן אין היא מוותרת על הכתובה שלה ועוד הסביר שהצדדים הסכימו שהדירה תחלק לפי דין תורה דהיינו שלא ילכו לפי הרישום אלא לפי הכסף שכל אחד נתן. בא כוח האישה חקר את העד, בחקירה אמר העד שהוא ייצג את הבעל, האישה הצטרפה ובאה למשרדו כדי לחתום על ההסכם ושם נוהל המשא ומתן.

העד השלישי [י'] (שורות 206-162 לפרוטוקול) העד היה מעסיקה של האישה בחברת קייטרינג והתפתחו בינו לבין בני הזוג יחסי חברות. העד העיד שהאישה מסורה ונאמנה לבית למשפחה ולילדים וגם בעבודה סמכו עליה. כשהוא התארח אצל בני הזוג הוא ראה שהיא ניהלה את הבית כראוי בישלה ואירחה ועשתה כל מה שצריך לבית. לדברי העד הבעל אמר לו שהוא רוצה להתחיל בחיים חדשים.

הבעל הודה שאכן אמר זאת, לדבריו כוונתו הייתה שהוא מרוצה לפתוח בחיים חדשים עם אשתו, לעשות איתה חיים, כדבריו. ואמר לעד שהוא עצמו אמר לו זאת בשיחת טלפון.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עדה רביעית [ט'] (שורות 207-223 לפרוטוקול). האישה עבדה בעסק של בעלה של העדה, ובעקבות צמצומים היא פוטרה, העדה הדגישה שזו הייתה הסיבה ובעלה אף עזר לה למצוא עבודה אחרת בתחום. היא העידה שהאישה תמיד התנהגה למופת ניהלה את הבית והתייחסה יפה לבעלה. הייתה אישה ואימא טובה.

חקירת האישה על ידי ב"כ הבעל (שורות 224-311 לפרוטוקול). בא כוח הבעל טען שהאישה נמנעה מלעשות את עבודות הבית, האישה הכחישה את דבריו (ראה עדות העדים לעיל התומכים בדברי האישה), הוסיפה האישה ואמרה שמעולם לא רצתה להתגרש, הבעל, לדבריה, עשה הכול כדי להתגרש ואפילו יש לו חברה ואנשים יודעים זאת. בהמשך החקירה ספרה האישה שהיא הייתה מוכנה לסלוח לו על הכול והוא חזר הביתה ערכו את החג הפסח ולאחר החג הוא אמר שיש הסכם גירושין ושהיא צריכה לחתום עליו. בחקירת האישה לגבי ההסכם היא טענה שלא היה הסכם, וזאת למרות שעל ההסכם יש תיקונים שנעשו.

האישה סיפרה שהגישה נגד בעלה חמש תלונות במשטרה ואת כולם היא ביטלה. לדבריה, בעלה הפעיל כלפיה אלימות מילולית, התלונה האחרונה הייתה כאשר היא קנתה לבנות חולצות ב-20 ש"ח וכשהוא שמע זאת כעס עליה, צרח, דחף אותה וקימט את המגש של הדגים שהיא הגישה לשולחן. לטענתה הסיבה שהבעל נהג כך כלפיה רק כדי שתסכים להתגרש ממנו.

בתגובה לדבריה הבעל טען שהאישה משקרת ואפילו השופטת ששמעה את התלונות שלה דחתה אותה. הוא מודה שהיא אמא מסורה אבל היא עשתה לו סצנות כדבריו וצורחת עליו עד כדי כך שהוא קץ בחייו (לדעת בית הדין לא נראה שהוא קץ בחייו אלא אוהב את חייו, דברי הבעל רחוקים מהמציאות כרחוק מזרח ממערב). לדבריו, היא לא אוהבת אותו, היא גרשה אותו מהבית, החליפה את המנעול ולא יצרה איתו קשר במשך שנתיים, אפילו בעניין העסק הם דברו דרך צד שלישי. בהמשך הדיון (שורות 425-436 לפרוטוקול) טען הבעל שהאישה קיללה אותו ואת אמו צעקה עליו ואיימה עליו שתזמין משטרה.

בהמשך נוצר ויכוח בין האישה והבעל, האם האישה מנעה ממנו יחסי אישות או שהבעל דרש יותר מדי. האישה טענה שדברי העד בעניין אינם נכונים והוא חבר של הבעל. ויכוח זה חזר והתעורר בהמשך הדיון (שורות 379-424 לפרוטוקול) האישה טענה שהבעל דרש הרבה פעמים ובזמנים לא מתאימים עד כדי שלוש פעמים ביום כשהבנות בבית, ואפילו כשהיא בנידותה. הבעל חזר וטען שהיא מנעה ממנו יחסי אישות ויש לה דין מורדת.

בהמשך הדיון נחקרו הצדדים על הפרדת חשבונות הבנק (שורות 322-344 לפרוטוקול).

האישה טענה שהבעל הוציא אותה מחשבון הבנק והתחילו לחזור הוראות קבע, הבעל טען שהאישה יצאה מהחשבון ופתחה חשבון נפרד ולאחר מכן הוא פתח חשבון נפרד.

האישה נחקרה לגבי ההסכם טרום נישואין בו התחייבה להחזיר לאמו של הבעל כסף שקבלה עבור הדירה (שורות 362-374 לפרוטוקול). האישה טענה שהדירה נקנתה שנה לפני הנישואין והיא שלמה עבור המשכנתא, לפני הנישואין החתימו אותה על ההסכם הממון והיא חתמה מתוך תמימות וכלי להבין על מה היא חותמת.

חקירת האישה על ידי ב"כ (שורות 439-513 לפרוטוקול)

האישה סיפרה שהבעל חשד בה ואף התקין מכשיר האזנה ברכב שלה, הוא רוקן את כל החפצים מהבית כולל המחשב ולמרות זאת היא הייתה מוכנה לסלוח לו. לדבריה יומיים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לפני החתונה הבעל לקח אותה לטו"ר [ג'] ושם החתימו אותה על הסכם ממון, היא לא הבינה מה שכתוב בהסכם ולא הסבירו לה אבל היא חתמה וזאת אף על פי שאם הייתה יודעת על מה היא חותמת היא לא הייתה מוכנה לחתום על ההסכם.

בהמשך סיפרה שאחרי החתונה הם גרו אצל אמא של הבעל, היא טפלה בה, והבעל נהג כלפיה באלימות, אמא שלו אהבה אותה ואמרה לו שהוא לא ראוי לאישה כזאת, לדבריה בשלב הזה האם ויתרה לה על החלק שלה בהלוואה. האישה ספרה שהדירה עברה שיפוץ כשהיא ממנת אותו מכספי הפנסיה והחסכונות שלה. הבעל הגיב על דברי האישה וטען שההסכם לא רק שנחתם בפני טו"ר [ג'] אלא אף אושר על ידי הדיין הרב דומב.

בהמשך הדיין נשאלו הצדדים האם הם מוכנים להיבדק בפולגרף בעניינים העומדים בוויכוח ביניהם, האישה הסכימה אך הבעל סרב.

לכאורה סירובו של הבעל להיבדק בבדיקת פולגרף אומר דרשני, היא הוכחה לטענות האישה ולכן אין הבעל רוצה להיבדק בבדיקת הפולגרף. וד"ל.

עיי' בתיק 562959/1 בית הדין חיפה שדנו בנידון זה לדעת הרוב, המסרב לבדיקת פולגרף יש בזה רגלים לדבר לטענת הצד השני' וכך כתבו בהחלטה:

והנה כל מי שעניו פקוחות רואה בעליל שהאישה מסרבת לעבור את הבדיקה כי היא חוששת שמא יתגלה מה שהיא מעוניינת להסתיר. ונראה שיש רגליים לדבר לטיעוני הבעל שהאישה זינתה תחתיו ובכגון דא כבר פסק הפתחי תשובה באהע"ז סי' ע"ז ס"ב שהבעל אינו מחויב במזונותיה ובמדורה. יתירה מזאת לפי מה שכתב הרא"ש בתשובותיו כלל ק"ז שצריך הנתבע להשיב לכל השאלות שנשאל על ידי ביה"ד, ואם אינו רוצה להשיב, על זה ועל כיוצ"ב נאמר אין לו לדיין אלא מה שעניו רואה, וכיון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלותיו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא התברר הוא כובש דבריו, יעשה הדיין כאילו השיב, ונתברר שקרו ויחייבנו מאומד הדעת אף על פי שאינו יכול לברר שקרו בביאור.

אמנם על החלטה זו הוגש ערעור לבית הדין הגדול בהרכב הרב שרמן הרב חשאי והרב אלגרבלו שקבלו את הערעור ודחו סברה זו וכתבו שסירוב לבדיקת פולגרף אין בו בכדי לחייב את הצד שמתנגד, ודברי הרא"ש נאמרו רק בתביעות ממוניות ולא ביחס לבירור של בית הדין בתביעות לחיוב בגט.

נדון דידן עוסק בחיוב כתובה שהוא תביעה ממונית ויש מקום לומר שגם חברי בית הדין הגדול יודו שסירוב לבדיקת פולגרף בנדון דידן יש בו משום רגלים לדבר, ובפרט שהאב לא דיבר אמת בעניין האישה הזרה בחייו וכבר הוחזק כפרן. אבל אין בית הדין רשאי להוציא ממון מספק ודי בסכום שהאישה אכן זכאית לו באיזון המשאבים וכפי שיכתב לקמן.

בתאריך י"ב באדר תשע"ה (3.3.15) התקיים דיון. לקראת הדיון הוגש לבית הדין בתאריך ה' באדר תשע"ה (24.2.15) תמלול של השיחה שהתקיימה בין הצדדים.

בדיון התקיים תהליך גישור בין הצדדים בעניין שלום בית ולחילופין גירושין בהסכמה.

במהלך הדיונים התעורר ויכוח נוסף בין הבעל לאישה שהתנהל בעיקר דרך בקשות שונות שהופנו לבית הדין ועניינו כספי פיצויים שקיבל הבעל מחברת אגד וחובם של בני הזוג לבנק הפועלים ששולם על ידי כספים אלו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כאמור הבעל קיבל מחברת אגד כספי פיצויים עבור פציעתו, כספים אלו הופקדו בנאמנות בידי עו"ד [א'].

בתאריך ט"ז באב תשע"ד (12.8.14) הגישה האישה בקשה באמצעות בא כוחה להטיל עיקול על חצי מהכסף שקיבל הבעל כפיצויים מחברת אגד שלטענתה שייכים לה מתוך חשש שהבעל יבריח אותם. בית הדין נעתר והורה לעו"ד [א'] שעל סך של כ-120,000 ש"ח שנמצאים אצלו ושייכים לבעל מוטל עיקול, עד הודעה חדשה מבית הדין.

בתאריך כ"ט בתמוז תשע"ה (16.7.15) הודיע עו"ד [א'] המחזיק בסך של כ-120,000 ש"ח עבור הבעל שהוטל על כספים אלו עיקול על ידי בנק הפועלים לאחר שזכו בהם בהוצל"פ, וציין שייתכן ובשלב מאוחר יותר יורו לו להעביר כספים אלו לידי בנק הפועלים.

בתאריך י"ב באב תשע"ה (28.7.15) הגיש עו"ד [א'] בקשה לבית הדין וציין שהגיע למשרדו בקשה למימוש הכספים הנ"ל.

ביום י"ד באולול תשע"ה (29.8.15) הגיב בא כוחו של הבעל ואמר שהחוב לבנק הפועלים משותף, ושהחוב גדל בגלל התנהלות האישה, וכל הטענות כאילו החוב של הבעל בלבד משוללות יסוד, ולכן על האישה לשאת חצי מתשלום החוב.

למעשה החוב לבנק הפועלים שולם מכספי הפיצויים, כאשר הבעל טוען שהחוב משותף לו ולאשתו בעוד כספי הפיצויים שקיבל עבור פציעתו מגיעים לו בלבד כך שהאישה ביתרת חוב כלפיו. לעומתו טענה האישה, שכספי הפיצויים ברובם משותפים ושייכים לשני בני הזוג, בעוד החוב לבנק הפועלים ברובו מוטל על הבעל, לפיכך על הבעל להחזיר לה את חלקה מהנותר מכספי הפיצויים.

בתאריך י"א בשבט תשע"ו (21.1.16) התקיים דיון הוכחות בענייני הרכוש השונים. בפתח הדיון הבהיר בית הדין לבעל שהתנהלותו בניהול הדיונים והחלפת עורכי הדין חדשים לבקרים המייצגים אותו מקשים על ניהול התיק.

בדיון חקר בא-כוח הבעל את האישה (שורות 376-42 לפרוטוקול). האישה אישרה שהיא לקחה הלוואה מהאם בסך 60,000 ש"ח וחזרה על טענתה שהאם מחלה לה. לדבריה אין לכך עדים, בחדר היו נוכחים היא האם והבעל. בדיון התעורר פעם נוספת הוויכוח על דבר ההסכם, בעוד שבא-כוח הבעל הציג את ההסכם ואת פסק הדין שניתן על ידי הדיין הרב דומב, האישה חזרה וטענה שהיא לא חתמה על כך, ואינה מכירה את הרב דומב. האישה אישרה שהחתימות על ההסכם הם חתימות שלה, אבל אמרה שאינה יודעת על מה חתמה ולא זוכרת איך ומתי הדבר התרחש. היא חזרה וטענה שבעלה שקרן ונוכל. לגבי טיב היחסים חזרה האישה וטענה שבעלה חולה ולכן דרש ממנה לקיים יחסי אישות בתדירות חריגה וזה בלי שהתחשב בה. האישה חזרה וסיפרה שהיא הגישה תלונה נגד הבעל בגלל התנהגותו, התלונה נדחתה. לאחר מכן היא הזמינה משטרה כיוון שחשה מאויימת. לגבי הסכם הפירוד שנחתם אצל עו"ד [אמ'] האישה אמרה שהיא לא ידעה שמדובר בהסכם פירוד. לגבי טענות האישה שהבעל הבריח כספים, האישה נשאלה כיצד תתכן הברחת כספים ללא ראייה ובפרט שמדובר בחשבון משותף שהיתה לה גישה אליו? האישה השיבה שהיא סמכה על בעלה. האישה טענה שהבעל נטל הלוואה מהבנק על סך של 35,000 ש"ח ללא ידיעתה והסכמתה וכשהיא פנתה לבנק הבעל כעס עליה. היא אמרה שאין בידיה להוכיח את הדברים היות שהבנק עשה יד אחת עם הבעל.

בא-כוח האישה חקר את הבעל (שורות 377-595 לפרוטוקול). לשאלות בא-כוח האישה השיב הבעל שהוא גר שנה ב[ק'] אצל [א. פ'] ולפני כן אצל אחותו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל הודה שהוא מכיר את [ג.ו.] ואף קיים איתה יחסי אישות.

בנוגע לרכוש המשותף הבעל טען שכל המשכורות שלו נכנסו לחשבון המשותף (בנק הפועלים סניף ת.) הוא קיבל מאגד פעם אחת דיווידנד בסך של 10,000 ש"ח לפני כ-17 שנה. במכירת המניה שלו באגד קיבל 95,000 ש"ח שנכנסו לחשבון המשותף. הבעל הכחיש כל הברחת כספים. עוד טען הבעל שהמשכנתא שולמה על ידי שניהם. לגבי החשבון המשותף והטענה שהוא ביטל הוראות קבע, השיב הבעל שהאישה הפסיקה להכניס את המשכורת שלה והחשבון נכנס למינוס לכן הוא שילם הכול מזומן וביטל את הוראות הקבע. היה לבעל חסכון בפסגות בסך 71,000 ש"ח שלדבריו נכנס לחשבון המשותף והוצאו על החיים המשותפים של בני הזוג. לדבריו חסכון בקרן ד"ש שהיה לו לא נפדה. הבעל חזר וטען שלא הבריח כסף מהחשבון המשותף.

הבעל אמר שיש לו עוד חשבון בבנק מזרחי טפחות סניף [ה'], בבנק היו 380,000 ש"ח כספיה של אמו המנוחה, כרגע נשאר שם 7000 ש"ח. בנוגע לחוב של האישה לאמו אמר הבעל שאמו השאירה צוואה שהכסף יועבר אליו. לשאלת בא-כוח האישה הסביר הבעל שאמו לא כתבה בצוואה את דבר החוב היות שאחותו שגם היא יורשת לא ידעה מכך. לגבי טענת הבעל שהוא שילם 3,300 ש"ח שכירות לחודש הסביר הבעל שהוא גר בשכירות קצת יותר משנה ואז הוא שילם שכירות. האישה טענה שהבעל מעולם לא גר אצל אחותו.

עד כאן טענות ומענות הצדדים.

פסק דין

גירושין וכתובה

בין הצדדים קיימת מחלוקת ביחס לעתידם המשותף. בעוד הבעל מעוניין בגירושין האישה רוצה בשלום בית כמפורט לעיל ואף היום מעוניינת לחזור לשלום בית ולשקם את חיי המשפחה.

בתאריך כ"ו באלול תשע"ג (1.9.13) הגישה הגב' נחמה וולף חוות דעת לבית הדין.

מחוות הדעת של הגברת וולף אפשר ללמוד על תהליך היווצרות הקרע בין בני הזוג כולל מספר נקודות שבפני בית הדין היו במחלוקת בין בני הזוג, עניינים שבית הדין ייתן דעתו בהם בהמשך.

בסיכום חוות הדעת של הגב' נחמה וולף נכתב שאין מקום לקשר הנישואין בין בני הזוג, והמלצתה היתה לסייע לבני הזוג לסיים את הקשר ביניהם.

הבעל טען לאורך כל הדרך שהאישה מורדת מתשמיש, לדבריו זו אחת הסיבות המרכזיות לתביעת הגירושין ועילה להפסד הכתובה. האישה הכחישה את דברי הבעל וטענה שדרישותיו ממנה לחיי אישות היו מופרזות ואף חולניות.

גם העדים נדרשו לנושא כמובא לעיל, מדבריהם עולה שאכן היו חילוקי דעות בין בני הזוג בעניין והדבר אף יצר ביניהם מתח. אמנם העד [א'] טען ששמע מאשתו שאין ביניהם יחסי אישות אבל מדברי שאר העדים עולה שהבעל הוא זה שיזם מהלך של גירושין כיוון שכל רצונו היה "להתחיל חיים חדשים". הסברו של הבעל שמדובר בחיים חדשים עם האישה לא עולה בקנה אחד עם תביעת הגירושין שהגיש לבית הדין. גם הדו"ח של גב' וולף מחזק את טענת

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

האישה שלא מדובר באישה שמונעת יחסי אישות מבעלה, אלא ההיפך, מדובר בבעל שדרישותיו ליחסי אישות חריגות כולל בימי נידותה של האישה, ובאישה שמנסה לעשות ככל יכולתה לרצות אותו אבל איננה יכולה לעמוד בכך.

אלימות פסיכולוגית ופיזית

לטענת הבעל אשתו הפכה לבלתי צפויה, מביישת אותו ומשפילה אותו, התנהגות שגרמה לו לא להרגיש אימון כלפיה וליבו כבר לא עמה.

לעומת זאת האישה טוענת על אלימות פיזית מצד הבעל כולל הכאתה ואלימות נפשית הכוללת קללות והשפלות.

מוסכם שהאישה היתה אמא ורעיה למופת, דאגה לבית, לבנות ולחינוכן ולבעל ולצרכיו. דברים אלו עולים גם מהעדויות שנשמעו בבית הדין וגם מחוות הדעת של גברת וולף שבה גם הבעל עצמו הודה בכך ואף חלק לה שבחים בעניין.

בבואה לסכם את הסיבות שגרמו לקרע בין בני הזוג ולריחוק שלטענת הבעל נגרם בגלל האישה אומרת היועצת הגב' נחמה וולף שלבעל חלק בכך ואולי אף יותר מחלק.

הבעל שותף באי טיפוח הזוגיות שגרם לקרע, וזה לשונה בעמוד 6 לחוות הדעת:

לא נכון עושה כאן הבעל שמטיל אחריות לכישלון הזוגיות על כתפי האישה – "היית אמא ועקרת בית טובה אבל לא אישה". הבעל יכול היה לקחת חלק ולעזור במטלות ההוריות ועל ידי כך לפנות לעצמם זמן לטיפוח הזוגיות – זוהי אחריות משותפת – כשאינן טיפוח, הקשר הבין זוגי נחלש.

בנוסף לכך היא מאשימה את הבעל בכך שלא ניצל את זמנו הפנוי (בעקבות הפגיעה) דבר שגרם למחשבות זרות, ובלשונה בעמוד 6 לחוות הדעת:

עודף זמן פנוי לאחר הפגיעה [...] החלל שנוצר, לו היה מנוצל נכון ייתכן ולא היו נזרעים אז במוחו מחשבות זרות. הזמן הפנוי הרב – היה לדעתי קרקע פורייה לקליטת כיווני מחשבה שקודם לכן לא היו חלק מעולמו כאדם משפחתי.

כמו כן היא מאשימה את הבעל בכך שבעקבות מה שמכונה משבר אמצע החיים היה לו רצון להכיר חיים ועולם אחר ולא ניסה על ידי יעוץ לשפר את יחסיו עם אשתו, וזה לשונה בעמוד 6 לחוות הדעת:

משבר אמצע החיים – בספרות המקצועית משבר אמצע החיים מתרחש בגילאי 45-55 וקשור לרצון למצות את החיים על ידי התנסות ביחסים אחרים ומספקים יותר, זה מתרחש בקרב אנשים שחוששים מול הזמן של החיים ההולך ואוזל. בכל מקרה זה קשור לאישיות וההסתכלות של האדם על משמעות החיים. במקרה שלפנינו היה כאן רצון להכיר חיים ועולם אחר. ושוב, לו רצה, יכול היה על ידי יעוץ לשפר יחסיהם באופן שיהיו עשירים, קרובים ומספקים.

עוד מוסיפה היועצת ואומרת שהבושות וההשפלות אין הם סיבה למשבר הנישואין אלא תוצאה של הזוגיות שקרסה מהר מאוד.

בסיכום הדו"ח אומרת היועצת (בעמוד 7 לדו"ח) וזה לשונה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הבעל התכונן מזה זמן (שנתיים +) על יציאה החוצה, לדעתי ממקום של רצון לספק צרכיו ורצונותיו (ההדגשה במקור). האירועים האחרונים: משטרה בית משפט צו הגנה וכו' – היו זרו שהאיץ את התהליך שהבשיל הרבה קודם במוחו.

תפקוד האישה להערכת, לאורך כל עשרים שנות הנישואין – היה ראוי להערכה, כפי שהבעל אמר בכנות וביושר.

אמנם בדיון שהתקיים בתאריך כ"ו בטבת תשע"ד (29.12.13) הבעל כפר במה שנכתב אודותיו בחוות הדעת אבל בית הדין הבהיר לבעל (שורות 20-15 לפרוטוקול) שהיועצים הם זרוע ארוכה של בית הדין ובית הדין סומך עליהם, ואם הבעל מכחיש את מה שנאמר אפשר לנסות ולחזור לשלום בית.

עוד הבהיר בית הדין שלפעמים ניתן לראות שתביעת שלום הבית של האישה מטרתה לחייב את הבעל כתובה, אבל במקרה הזה לא כך הם פני הדברים, ונראה שמדובר בתביעת שלום בית כנה. הבעל הגיב ואמר שתביעת גירושין לא הוגשה בעידנא דריתחא אלא לאחר שקלא וטריא, כדבריו.

בסוף הדיון הוחלט על גירושין ועל ניסיון להגיע להסכמות בנושא הממון, וזה לשון ההחלטה שהוציא בית הדין בתאריך כ"ו בטבת תשע"ד (29.12.13):

בית הדין רושם את הסכמת הצדדים להתגרש בהתאם לאמור בפרוטוקול.

על הצדדים לנהל משא ומתן בתוך 45 יום ולדווח לבית הדין על אודות המשא ומתן.

למרות כל האמור והחלטת בית הדין האישה המשיכה וניסתה להגיע לשלום בית עם הבעל. בדיון שנערך בתאריך י"ב באדר תשע"ה (3.3.15) (שורות 21-10 לפרוטוקול) הציעה האישה שלום בית ואמרה שהיא מוכנה לסלוח ולשקם את הנישואין, הבעל לעומת זאת עמד על תביעת הגירושין.

המורם מכל האמור לעיל הוא שאין ספק שהבעל הוא שיזם את מהלך הגירושין, הוא אשר היה חפץ בהליך הגירושין, לדעת בית הדין הסיבה היחידה והאמיתית למהלך הגירושין היא האישה הזרה שבחיי כפי שטען שרצונו "לעשות חיים חדשים", ולא הסיבות והסיפורים שהעלה הבעל בבית הדין, אמנם הסביר הבעל את דבריו "לעשות חיים חדשים" הכוונה עם אשתי, דברים תמוהים אומר הבעל, ואולי חושב שעסקינן ב"שופטני", ומוטב שדברים אלו לא היו נאמרים.

דברים אלו מקבלים תמיכה וחוזק מחוות דעתה של יועצת הנישואין הגב' נחמה וולף, "הבעל התכונן מזה זמן (שנתיים +) על יציאה החוצה, לדעתי ממקום של רצון לספק צרכיו ורצונותיו", כמו כן בית הדין מודע לתביעת האישה ורצונה לשלום בית ולדעת בית הדין תביעתה כנה, בית הדין אומר זאת לאחר שהשתכנע מהתנהגות הצדדים בחייהם המשותפים וכמובא בחוות דעת היועצת הגב' נחמה וולף, קודם התביעה ואחר הגשת התביעה כדברי אב"ד חיפה הרב אטלס זצ"ל והובאו בשורת הדין (ח"ו עמוד קמ):

בתביעות לשלום בית חובה על בית הדין לבדוק ולבחון האם אין בה משום הערמה ומרמה. הדרך היחידה לעמוד על כנות התביעה האם היא הוגשה בתום לב אם לאו היא רק בדרך "אומדנא". שהרי בתביעות לשלום בית אין בידי בעלי הדין האמצעים והכלים להוכיח ולבסס את תביעותיהם וטענותיהם, שהרי הטענות שביניהם הם בתחום שבינו לבינה, ולכן הדרך

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

של ה"אומדנא" היא הכלי היחיד להגיע לבירור התביעות. כדי להגיע לאומדנות מוכיחות חייב בית הדין להכנס לפני ולפנים של חיי בני הזוג והחיים המשותפים, וכיצד התנהלו לפני הגשת התביעות. אין לבית הדין להתייחס אך ורק לעובדות ולהתנהגות הצדדים כפי שהן בעת הדיונים, היות שלתביעה לשלום בית עלולות להיות מגמות פסולות והכותרת שלום בית יכולה להיות מסך עשן וכסות עיניים להסתרת הכוונה האמתית להפיק תועלת ממונית.

גם היועצת הגב' נחמה וולף כתבה:

תפקוד האישה להערכת, לאורך כל עשרים שנות הנישואין – היה ראוי להערכה, כפי שהבעל אמר בכנות וביושר.

בנדון זה יפים הם דברי הגר"ח פלאגי בספרו חיים ושלום ח"ב סימן קי"ב:

בדרך כלל אני אומר, כל שנראה לבית הדין שזמן רב נפרדים ואין להם תקנה אדרבה צריך השתדלות הרבה להפרידם זה מזה ולתת גט, כדי שלא יהיו חוטאים חטאים רבים וכו' וידעו נאמנה כי כל הבא לעכב מלתת גט בענין זה כדי להנקם זה מזה מחמת קנאה שנאה ותחרות, פעמים שהאיש רוצה לגרש והאישה אינה רוצה, וכדי להנקם מהאיש מעכבים הדבר שלא לשם שמים עתידין ליתן את הדין וכמו כן להיפך כשהאישה רוצה וכו' וכדי להנקם מהאישה מעכבים מלתת גט שלא לשם שמים. גם בזה לא בחר ה' ויש עונש מהשמים וכו' והנני נותן קצבה וזמן לדבר הזה, דאם יארע איזה מחלוקת בין איש לאשתו, כבר נלאו לתווך השלום ואין להם תקנה, ימתינו עד זמן ח"י חדשים, ואם בינם לשמים נראה לבית הדין שלא יש תקוה לשום שלום ביניהם יפרידו הזוג ולכופם לתת גט עד שיאמרו רוצה אני כדבר האמור.

המעייין בדברי רבי חיים פלאגי הנ"ל, הנימוק שהביא אותו לפסוק שכאשר קיימת תקופת פירוד של ח"י חודשים, יפרידו הזוג ולכופם לתת גט עד שיאמרו רוצה אני, נמצא בדבריו המובאים לעיל בו ציין "כל שנראה לבית הדין שהיה זמן הרבה נפרדים ואין להם תקנה אדרבה צריך השתדלות הרבה להפרידם זה מזה ולתת גט כדי שלא יהיו חוטאים חטאים רבים אחד האיש ואחת האישה."

הרי שפסק שצריך להשתדל הרבה ולהפרידם זה מזה ולתת גט כדי שלא יהיו חוטאים חטאים רבים אחד האיש ואחד האישה. ולא רק עצם מצב הפירוד הוא הסיבה להשתדל ולהפרידם זה מזה בגט, אלא מצב הפירוד הגורם שהן האיש והן האישה, עלולים להיות חוטאים בחטאים רבים, והרי במקרה דידן אכן הבעל הולך ורועה בשדות אחרים ואין ספק שדינו כ"רועה זונות."

על פי זה ברור שדבריו של ר' חיים פלאגי לכופם לתת גט עד שיאמרו רוצה אני, הם במסגרת החובה של בית דין לכפות אף על המצוות לאפרושי מאיסורא, להציל בני זוג אלו ממצב של חוטאים וחטאים, כלשונו, ולא רק בגלל הפירוד הממושך.

במקרה דידן כאשר הזוג בפירוד מוחלט וכל אחד חי בדירה אחרת זמן רב למעלה משנתיים, אין בית הדין רואה סיכוי לשלום בית. על אף רצונה של האישה לשלום בית ועמדתה הכנה, עמדתו החד משמעית והנחרצת של הבעל להתגרש, והמלחמה המתמשכת ביניהם והאישה הזרה בחייו השאירו אדמה חרוכה בשדה הנישואין, ועם כל הצער והכאב אין בית הדין רואה סיכוי לחזור לשלום בית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וכך נכתב בפסק של ביה"ד הגדול בערעור בראשות הגר"מ אליהו, הרב דיכובסקי והרב נדב משנת תשנ"ה (לא פורסם):

בהיעדר סיכוי לשלום בית אין לבית הדין ברירה אלא להטיל על שני הצדדים להתגרש, אין כאן אשמה חד צדדית אלא קביעת עובדה שחיי הנישואין הגיעו לקיצן וכו' זכותו וחובתו של בית הדין להוציא פסק דין לגירושין כאשר כלו כל הקיצין, גם אם לא ניתן להאשים ספציפית צד זה או אחר.

כמו כן בטוח בית הדין שנכון להיום האישה מבינה שאין סיכוי לשלום בית ועליה להתגרש, על אף רצונה העז לשלום בית ופתיחת דף חדש.

מאחר והגירושין היו מהלך יזום מצדו של הבעל כדברי היועצת הגב' נחמה וולף, וזאת ללא כל עילת גירושין המתקבלת על הדעת, הבעל לא הוכיח את טענותיו בדבר מרידת האישה מתשמיש, אלא ההיפך הוא הנכון, ודברי האישה מקבלים אסמכתא מדברי יועצת הנישואין, הגברת נחמה וולף. כאמור לעיל סיבת הגירושין היא שהבעל עזב את הבית בגלל רצונו לחיות עם אישה אחרת, כדבריו "לעשות חיים חדשים", ולרעות בשדות זרים, ומשכך קובע בית הדין:

על הצדדים להתגרש במועד הראשון שיקבע על ידי בית הדין.

הבעל חייב לשלם לאישה את כתובתה בסך של 180,000 ש"ח.

מאחר ובאיזון המשאבים האישה מקבלת סכום גדול יותר מהכתוב בכתובה ואין כפל זכויות, איזון המשאבים יכלול בתוכו גם את סכום הכתובה, אף על פי שאולי היה מקום ליתן אף פיצוי לאישה לאור התנהגותו ופירוק הבית על ידי הבעל בשל האישה הזרה והעלמת האמת מבית הדין עד הבאת הוכחות מהאישה ובא-כוחה.

רכוש

הסכם הממון והחוב לאם

הצדדים מסכימים שהאישה קבלה הלואה מאמו של הבעל ובהסכם נכתב שכסף ההלואה יועבר לבעל לאחר פטירת אמו.

האישה טוענת שלמעשה איננה חייבת לבעל את סכום ההלואה ולכך שני נימוקים: אמו של הבעל מחלה לה על החוב; החוב לא הועבר לבעל כחוק.

בעניין הטענה הראשונה, האישה לא הביאה ראיה לטענתה. הבעל עצמו שלטענת האישה היה נוכח כשאמו מחלה על החוב מכחיש את דבריה. משכך בית הדין דוחה את טענתה. גם כאן אולי היה מקום להאמינה מאחר שהייתה מוכנה להיבדק על טענה זאת בפולגרף וראה מה כתבנו בעניין זה לעיל.

לגבי טענתה השנייה, האישה באמצעות בא-כוחה טוענת בסיכומים שהחוב שיש לאישה כלפי אמו של הבעל לא הועבר לו כחוק. על פי סעיף 8 לחוק הירושה הוראה לביצוע לאחר מות האדם תהיה תקפה אך ורק אם ניתנה בצואה תקפה כחוק ובודאי כאשר עוסקים בחיוב כלפי צד שלישי. בדיון שהתקיים בתאריך י"א בשבט תשע"ו (21.1.16) (שורות 555-574 לפרוטוקול) הודה הבעל שבצואה שקיבלה תוקף בית משפט לא הוזכר עניין החוב. הצואה הועברה לבית הדין בצו ושם אכן לא מוזכר החוב הנ"ל. בכלל, הצואה נכתבה ונחתמה בתאריך ו' חשוון תשנ"ו (30.10.95)

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

(כשנה לאחר שהאישה סעדה את אם הבעל במחלתה, והצוואה מהווה ראייה לכך שאם הבעל ויתרה על החוב שיש לאישה כלפיה.

הבעל הסביר שהחוב לא נכתב בצוואה היות שהאם לא רצתה שהאחות תדע מעניין החוב.

גם טענה זו יש לדחות. בהסכם נכתב ונחתם שהכסף יועבר לבעל, האישה עצמה לא כפרה בכך בדיונים, אין צורך בצוואה כאשר בעלת החוב אומרת בשעת מתן ההלואה או כחלק ממנה שההלואה תוחזר לה או לאחר. למעשה כבר בשעת ההלואה הבעל זכה בכספי ההלואה כאשר פטירת אמו הם רק תנאי לכך. גם אם נקבל את דברי האישה שלא היתה צוואה כדין והבעל זוכה בכסף מכח הצוואה, הרי גם לדבריה היא חייבת לאמו המנוחה של הבעל את הכסף ואם כך עליה להשיבו ליורשיו. החוסר בצוואה משפיע רק על צורת החלוקה של כספי ההלואה בין יורשי האם (קרי הבעל ואחותו) ואין כאן מקומו של הויכוח ביניהם, אם הוא בכלל קיים, כיצד לחלק אותו.

משכך על האישה להעביר לבעל את סכום ההלואה שנלקח מאמו.

בין בני הזוג ויכוח כיצד יש לחשב את החוב לאם. הבעל טען בהתחלה שהאישה חייבת לאמו 120,000 ₪. בדיון שנערך ביום כ"ט בכסלו תשע"ה (31.12.14)(שורות 490-487 לפרוטוקול) הודה הבעל שרק חצי מהחוב מושגת על האישה היות ששניהם לקחו את ההלוואה המדוברת מאמו.

בסיכומים חזר הבעל וטען שהאישה חייבת 120,000 ש"ח על פי חלקם היחסי בדירה בשעת הקניה, שהם 22.8% מערך הדירה ולפי החשבון המובא בחו"ד השמאי.

האישה טוענת שעד כמה שהיא חייבת היא חייבת חצי מהסכום שקבלו בני הזוג מאמו של הבעל.

לגבי צורת החישוב, לדבריה הכסף שאמו של הבעל נתנה ניתן כהלואה ועליהם להחזיר את סכום ההלוואה בלבד, משכך היא חייבת רק 60,000 ש"ח שאותם לקחה כהלואה. אמנם בהסכם נכתב שסכום ההלוואה הוא באופן יחסי לדירה, אבל סכום האחוזים לא מוזכר בהסכם לכן אי אפשר לחייב את האישה בחלק היחסי כי אם בסכום ההלוואה.

ממשיכה האישה וטוענת שגם אם נקבל את הטענה שהאישה צריכה לשלם לבעל את החלק היחסי של ההלוואה בדירה, האישה טוענת שחישובו של השמאי אינו משקף נכונה את המציאות היות שהיא חייבת את חלק האם בדירה כפי שהיא היום לאחר שעברה שיפוץ והרחבה. הדירה שנרכשה היא סה"כ 55% משטח הדירה היום, נמצא שסך ההלוואה הוא 12.562% מהדירה היום והחוב של האישה הוא 6.28% שעולים לסך של 94,215 ₪.

טענת האישה בדבר היחס לכספים כהלואה לא מתקבלת.

בסעיף 6 בהסכם שנחתם בין בני הזוג נכתב:

האישה מצהירה ומתחייבת כי ידוע לה שאם הבעל הגברת [ח'] בעלת ת.ז. [...] נתנה לבנה [א'] כהשקעה בקניית הדירה סך של 120,000 ש"ח. הדירה ברחוב [...] בגוש [...] חלקה [...]. והיה מסיבה כלשהי יפרדו הצדדים ו/או תוגש תביעת גירושין על ידי אחד מהצדדים ללא קשר להכרעת המשפט מסכימה האישה ומתחייבת כי יוחזר מיד על ידי הבן מר [א'] והאישה גברת [מ'] לאם הבעל את חלקה בהשקעתה בדירה סך 120,000 ש"ח כיום המהווה לפי הערכת שמאי חלק של _____ אחוזים בדירה (החסרון של מספר האחוזים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

במקור). הדירה תוערך כמה שוויה באחוזים ביום קנייתה ומה מגיע לאם הבעל לפי אחוזים אלו בדירה ביום פירוד הצדדים ו/ או הגשת תביעת הגירושין וחלק זה יועבר מיד לידי האם ללא כל ערעור בערכאה כלשהי.

החוב הנ"ל נידון גם בבית הדין בשעת אישור ההסכם, בהחלטת בית הדין נאמר:

לאחר שבית הדין עבר על ההסכם בית הדין מאשר את ההסכם כפסק דין לאחר שהאישה והבעל התחייבו כלדקמן בזה הלשון הוו עלי עדים [ש'] ו[ג'] שאני מתחייבת בשעבוד הגוף להחזיר ל[א'] את חלק ההשקעה בדירה בסך של 120,000 ש"ח לפי ערך אחוזים בדירה שיקבע על ידי שמאי ואני מקבלת התחייבות זו בקניין מעכשיו בבית הדין.

כמו כן התחייב הבעל כנ"ל.

כמו כן התחייבה האישה [מ'] שלאחר מותה של האם [ח'] לתת חלק האם בדירה לבן [א'].

מהאמור בהסכם ובהחלטת בית הדין עולה באופן ברור, שהחוב ישולם לא כהלואה בסך של 120,000 ₪, אלא כהשקעה בדירה, גם אופן החזרת החוב ברור על פי הערכת שמאי את ערך הדירה ביום הקניה ומה מגיע לאם לפי אחוזים אלו. משפט זה בחוזה מייתר את הצורך לכתוב את האחוזים של השקעת האם בדירה, שחסרים בהסכם (יש קו שלא מלאו אותו), היות שנאמר שהשמאי יעריך זאת אם יתעורר צורך בכך.

מהחוזה ומהחלטת בית הדין עולה באופן ברור שהחוב הוא לא רק כלפי האישה כי אם כלפי הבעל, כמו כן ברור שעליהם לשלם זאת בחלקים שווים וכמו שהבעל עצמו אמר בדיון והסכים, ולא כפי שנטען בכתב התביעה ובסיכומים, גם העולה מההסכם שההלואה ניתנה לשניהם ושניהם התחייבו כלפי האם.

מהחלטת בית הדין עולה שלאחר מות האם חלקה של האם יועבר לידי הבן.

נשאר לדון כיצד לחשב את החלק היחסי של האם בדירה.

השמאי הציע צורת חישוב שהעקרון שלה הוא החלק היחסי של האם לפי שווי הדירה בלי השיפוץ.

בא-כוח האישה הציע חישוב שונה מחישובו של השמאי. לפי דבריו ראוי לחשב את החלק היחסי של אם הבעל בדירה החדשה על פי השינוי בשטח.

בית הדין אחרי שעבר על חוות דעת השמאי אינו מקבל את טענת בא-כוח האישה, וזאת מכמה טעמים.

הגדלת הדירה נעשתה ברובה הגדול על קרקע שהיתה שייכת לבני הזוג, וידוע שמרכיב הקרקע בערך הנכס משמעותי ועיקרי. נמצא שאם נחשב את חלק האם לפי הגודל של הדירה לפני השיפוץ היא תפסיד את ההשקעה בקרקע שהיא שותפה לה.

כמו כן חלק מההגדלה מתבססת על מבנה קיים, כגון סגירת מרפסת וחדר כביסה שהיו קיימים בדירה הראשונה ולא נחשבו כחדרי מגורים.

בנוסף לכך חלק מההגדלה הוא הפיכת שני מחסנים לחדר מגורים, מחסן אחד כבר היה ברשות בני הזוג לפני ההרחבה.

כך שלמעשה אי אפשר לומר שהשינוי בשטח הדירה משקף את ההשקעה שעשו בני הזוג.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

צריך עוד להוסיף שמחוות דעת השמאי עולה שהשיפוץ עצמו לא היה בהשקעה גדולה, יחסית, דבר שבא לידי ביטוי בסיכום חוות הדעת שניתנה על ידו. חדר שנבנה בחצר נבנה בבניה קלה עם תקרת גבס, ויש בו רטיבות. חדר אחד הגובה הפנימי שלו 220 ס"מ והוא נמוך מהגובה התיקני (250 ס"מ), הריצוף פרקט. חדר נוסף שנבנה התקרה שלו מקונסטרוקציה עץ וציפוי פלסטיק. כך שלפי הערכת השמאי ההפרש בין הדירה ללא שיפוץ לדירה עם השיפוץ נכון ליום מתן חו"ד הוא 250,000 ש"ח.

לסיכום: בית הדין מקבל את הערכת השמאי ואת החישוב שעשה להערכת חלק אם הבעל בבית המשותף. לפי חו"ד השמאי שווי הדירה המקורית ללא התוספת 1,500,000 ש"ח וחלקה של האם הוא 343,000 ש"ח. שווי הדירה לאחר השיפוץ הוא 1,750,000 ₪.

לפי האמור על האישה להעביר לבעל את חצי מחלק האם שהוא סך של: 171,500 ש"ח

זכויות הצדדים

בסיכומי הבעל נטען שלאישה אין חלק בזכויותיו בגלל הסכם הנישואין שנחתם בין הצדדים. האישה טוענת שאין תוקף להסכם, בגלל אופן העריכה שלו והאישור שלו ולכך שלדבריה לא הוסבר לה תוכן ההסכם. טענות שבמידה רבה גובו בעדותו של טו"ר [ג'] שערך את ההסכם.

למעשה במידה רבה ההסכם עצמו מאשר את דברי האישה, ולא מאפשר לדון על פיו. באישור ההסכם על ידי בית הדין, שהובא לעיל בשלמות, לא נאמר דבר על ההסכם אלא רק על ההלוואה שנלקחה מאמו של הבעל. בהסכם עצמו הרבה מושגים סתומים ולא מובנים, כגון במבוא להסכם נאמר:

הואיל ובני הזוג הסכימו ביניהם כי לכל ההתנאות שביניהם בהסכם זה יהיה תוקף של תנאי כתובה.

הטוען הרבני שערך את ההסכם שנשאל על כך השיב לבית הדין (שורות 139-140 לפרוטוקול) וז"ל:

ת. אישה יכולה לתבוע את כתובתה, אם היה הסכם שנכתב בו שהיא לא תוכל לגבות את הכתובה או לחילופין שכל הגבייה תהיה מדין כתובה אז זה התוקף שלו.

תשובתו כפי שנראה לעין סתומה ולא ברורה.

מעבר לכל האמור לגבי הזכויות של הצדדים יש סתירה בהסכם. במבוא להסכם נאמר:

והואיל ובני הזוג מעוניינים להסדיר עם נישואיהם את יחסי הממון ביניהם כפי המפורט להלן בהסכם זה על פי חוק יחסי ממון בין בני הזוג תשלג – 1973

והואיל ובני הזוג הסכימו ביניהם כי ההסדר המפורט זה יחול על כל רכושם הן על זה שמקורו בנכסים ובכספים של כל אחד מהם לפני הנישואין והן לגבי כל מה שיתווסף להם לאחר הנישואין הן מה שירכשו יחד והן מה שירכוש כל אחד מהם לחוד בין מעות ובין מקרקעים או מטלטלין הן בנכסים בעין והן נכסים שאינם בעין כולל חובות וכן זכויות אחרות למיניהם מכל סוג שהוא (להלן בהסכם זה "בהתאם לדין תורה")

ובסעיף 2 להסכם נאמר:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הסדר יחסי הממון בין בני הזוג הבעלות על נכסי בני הזוג והזכויות לפירותיהם יהיו בהתאם לדין תורה.

סתירה גלויה וברורה זו בין המבוא שבו נאמר שהזכויות יהיו על פי חוק יחסי ממון לבין סעיף 2 שם נאמר שהזכויות יהיו בהתאם לדין תורה, מעמידה את בית הדין נבוך ונותנת אישור לדברי האישה שהחתימה על ההסכם נעשתה באופן לא רציני וזה בלשון המעטה.

מעיון בכתב תביעת הבעל עולה הודאה והסכמה של הבעל לחלוקה של הרכוש בשווה.

בכתב התביעה תחת הכותרת הפן ההלכתי (סעיפים 18 19) כותב הבעל:

18. אין כל ספק כי רכוש משותף הרשום על שם שני הצדדים צריך וחייב להתחלק בחלקים שווים בין הצדדים זה גם הלכתי וגם צודק וכו'.

19. אין כל ספק כי יש לחלק את כל רכושם של הצדדים, לרבות אך לא רק, זכויותיהם במקום עבודתם על פי הדין הנוהג.

לכן בית הדין מקבל את טענת האישה וקובע שזכויות הצדדים יתחלקו על פי חוק יחסי ממון, וכפי חוות דעת האקטואר.

טענות האישה בדבר הברחות כסף שלא הובאו בחשבון בחו"ד האקטואר נדחות.

לפיכך על הבעל להעביר לאישה סך של 356,660 ש"ח לאיזון כולל של זכויות הצדדים.

דמי השימוש בדירה

לאור האמור לעיל בעניין גירושי הצדדים, תביעת הבעל לתשלום דמי שימוש בדירה נדחת על הסף. הבעל עזב את הבית ועבר לגור עם אישה אחרת. עובדות אלו התגלו לאחר שהבעל הכחיש את הדברים מספר פעמים, בעזות פנים, בבית הדין.

האישה נהגה בתום לב ורצתה בשלום בית. דברים אלו נאמרו ליועצת שמונתה על ידי בית הדין ולבית הדין עצמו יותר מפעם אחת ובית הדין אף ציין זאת בהחלטותיו. האישה שכנעה את הבעל לחזור אל הבית לפסח והבעל חזר וחגג עם משפחתו את חג הפסח, אך חזר לסורו. בעל שעוזב את הבית המשותף מרצונו הטוב, מפרק את המשפחה בגלל אישה זרה ומסרב לקריאות אשתו שאומרת לו אני מוכנה לסלוח רק תחזור לבית, ואפילו היום מוכנה שיחזור הביתה, ואחר כך דורש דמי שימוש מהאישה, הרי זה בבחינת הרצחת וגם ירשת, וראוי לכל גינוי, ומוטב שלא היה מעלה תביעה זו כלל.

מטלטלין תכולת הדירה

לטענת הבעל בדירה יש מטלטלין בערך של 175,000 ש"ח והוא לא יודע מה עלה בגורלם ולכן הוא דורש שהאישה תשלם לו מחצית משוויים. האישה טוענת לשווי מטלטלין נמוך בהרבה ועוד טוענת שהבעל הבריח מטלטלין משותפים כשעזב את הדירה.

לגבי הטענות ההדדיות בדבר הברחת מטלטלין משותפים, היות ששום צד לא הוכיח את דבריו בית הדין דוחה אותם.

גם דרישת הבעל לקבלת ריבית והצמדה על ערך המטלטלין נדחת על הסף. דרישה זו כמו דרישתו לקבלת דמי שימוש ראויים בדירה ודרישות נוספות, מעידות כאלף עדים על התנהגותו הלא ראויה שלא לומר החצופה של הבעל, שכפי שנכתב לעיל עושה מעשה זמרי ומבקש שכר

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כפנחס. מפרק משפחה, עוזב את הבית והולך לרעות בשדות זרים, ודורש מאשתו פיצוי כספי על התנהגותו זו.

חלוקת המטלטלין תבצע כך: כל צד יערוך רשימה של חפצים שאותם הוא מעוניין לקחת, הרשימות ישוו, כל אחד יקבל את מה שבחר אם לא תהיה הסכמה בית הדין יכריע.

לשם הבהרה – מטלטלין ששייכים לבנות, אינם כלולים בהסדר הנ"ל, והם ישארו בדירת האישה והבנות.

רכבים

לבני הזוג רכב מסוג שברולט הרשום על שמם, ורכב נוסף הרשום על שם החברה.

ברכב הרשום על שם החברה יזכה מי שיזכה בחברה, כפי שיכתב לקמן.

הרכב הרשום על שם הצדדים ימכר לאחד מבני הזוג שיעביר לשני את תמורתו על פי מחירון, לחילופין ימכר לצד ג'.

הכלבה

לבני הזוג כלבה בשם [פ']. הבעל טוען שהכלבה שייכת לו והאישה איננה מעוניינת בה, האישה טוענת שהכלבה שייכת לבנות והבעל לא מעוניין בה והראיה שבמשך הזמן שלא שהה בבית הוא לא ניסה לקבל אותה או לקחת אותה.

טענת האישה מתקבלת, האישה מכחישה את דברי הבעל בנוגע לכלבה והיא מעוניינת בה. הכלבה תישאר אצל האישה והבנות.

עסק משותף

בדיונים ובבקשות עניין העסק המשותף חזר ועלה. דיונים רבים ושעות רבות הושקעו כדי לנסות להגיע להבנות בין הצדדים בעניין העסק המשותף ולמצער לתפעל אותו באופן המניח את הדעת על ידי אחד הצדדים או צד ג' המוסכם על שניהם. כל המאמצים שבית הדין השקיע בכך ירדו לטמיון. לצערנו הרב הצדדים לא השכילו להתעלות מעל הויכוחים האישיים ובהתנהגותם סיכלו את הנסיונות לתפעול של העסק. התנהלות משותפת זו של הצדדים פגעה בסופו של דבר בשניהם, ואין להם להלין אלא על עצמם. כרגע בפני בית הדין עומדת השאלה כיצד לפרק את העסק המשותף. לאור הסכם השותפות שנחתם בין הצדדים והסכמת הצדדים להליך פירוק העסק בית הדין מורה על קיום התמחרות בין הצדדים בשיטת 'במב'.

מזכירות בית הדין תזמן את הצדדים תוך שבוע ממועד פרסום פסק הדין, לפני הגעתם הצדדים יחתמו על שטר העברת מניות לטובת הצד השני, שטרות אלו יופקדו בידי בית הדין.

הצדדים יגישו לבית הדין מעטפה ובה הערכתו את שווי העסק כולל הרכב הרשום בחברה. הצד שנתן את ההערכה הגבוהה ביותר ישלם 50% מההערכה שקבע לצד השני ויזכה בעסק. התשלום יתבצע תוך 14 יום ובכפוף לו יועברו זכויות הצד השני לצד הזוכה. הצד הזוכה יקבל את העסק על חובותיו ועל זכויותיו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לשם הבהרה העסק כולל את הרכב שרשום על שם החברה.

חוב לבנק הפועלים / כספי הפיצויים מחברת אגד

שני העניינים אינם תלויים אחד בשני אבל נכרכו כיוון שהחוב לבנק הפועלים נגבה מכספי הפיצויים שקיבל הבעל והיו בנאמנות ביד עו"ד [א]. ולכן נדון בכל עניין בפני עצמו.

הבעל זכה בתביעה נגד חברת אגד בגין פגיעה גופנית שנפגע בחדר כושר השייך לחברת אגד, בסך של 226,339 ש"ח לאחר ניכוי מס וכו' בפסק הדין חולק סכום הפיצויים לשלושה חלקים (החשבון לפי החלק היחסי מהסכום הכולל לאחר ניכויים):

סך של 107,963 ש"ח בגין העבר – הפסד השתכרות, עזרה מצד ג' וכיו"ב.

סך של 95,741 ש"ח פיצוי לעתיד.

סך של 22,635 ש"ח פיצוי בגין כאב וסבל.

יש לדון האם חוק יחסי ממון חל על כל כספי הפיצויים שקיבל הבעל כפי שטוען הבעל ובא-כוחו או שרק על חלקם כפי שטוענת האישה ובא-כוחה.

סעיף 5 (א)(2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, קובע את החריגים שאינם נכללים במסגרת האיזון:

גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני הזוג בשל נזק גוף או מוות.

אף על פי שלא מצאנו בלשון החוק חילוק בין רכיביו שונים של הפיצוי שניתן, התקבלה בבית המשפט הבחנה בין תשלום שניתן בגלל הסבל הכאב מהם סבל הניזוק וכן תשלום שנועד לקיומו השוטף של הניזוק ששייכים רק לניזוק ואין לבן זוגו חלק בהם, לבין כספים שניתנו בגלל אבדן הכנסה וכיוצא בזה, והם מהווים תחליף למשכורת אותה בן הזוג קיבל ומשכך ששייכים לשני בני הזוג.

הבחנה זו נמצאת בדבריה של השופטת שידלובסקי אור (בע"מ 821/05), וזה לשונה:

יש הסכמה בפסיקה [...] ככל שמדובר בקיצבה המשולמת עקב מות או נכות יש להתייחס אליה באופן הבא: לכתחילה קיצבה זו נועדה למי שמקבל אותה ולא לבן זוגו כי היא משקפת כאב או סבל שעבר אותו בן הזוג המקבל את הגימלה, ברם, אם הגמלה היא תמורת אובדן הכנסה, יש לראות בגימלה כחלק מהכנסות בני הזוג והן משותפות.

גם השופטת מימון (בתמ"ש 14700/97) כתבה לחלק בין סוגים שונים של פיצויים. כבוד השופטת חילקה בין גימלה חודשית שאותה יש לראות ככסף שהניזוק זקוק לו לקיומו השוטף ומשכך אין הוא בר איזון, לבין סכום כסף גדול שניתן באופן חד פעמי שאותו יש לראות כחסכון ממנו נהנית כל המשפחה. וזה לשון ההחלטה:

שעה שמדובר בסכום אחד ניכר ואשר רובו שימש את המשפחה אין לומר כי מדובר בגימלה המוצאת מנכסי האיזון. כוונת המחוקק בהוציאו מנכסי האיזון את הגימלה היתה כי לא תכלול בנכסי האיזון שכן מקבל הגימלה הנכה זקוק לה לקיומו היום-יומי, אולם מקום שהכספים לא מתקבלים כגימלה חודשית לקיום השוטף כי אם נתקבל סכום גדול רטרואקטיבי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובמיוחד כשרוב הסכום שימש את המשפחה הרי שאין לראות ביתרה שנותרה או בפירותיה גימלה לקיום שוטף יום-יומי כי אם כחסכון או בדומה לכך, על כן אין לומר כי יתרת הסכום החד פעמי שנתקבל עבור העבר או פירותיו מהווים גימלה הנכללת בסעיף 5 (א) א (2) לחוק יחסי ממון בין בני זוג ואשר יש להוציאה ממכלול נכסי האיזון.

בנידון דידן הדברים אף פשוטים יותר. לאחר שהבעל נפגע האישה סעדה אותו וטיפלה בו, בעובדה זו אף הבעל עצמו מודה כפי שכתב במכתב לביטוח לאומי. השעות הרבות שבהם השקיעה בטיפולו גרמו לפיטוריה מעבודתה. נמצא שאף האישה ניזוקה באופן ישיר מפגיעתו של הבעל ומן הראוי שתהנה מהכסף שאותו קיבל הבעל ובפרט שנועד לרווחת המשפחה ומהווה תחליף למשכורת של הבעל.

אמנם, החלק השלישי המגלם כאב וסבל שייך לבעל ולא חל עליו חוק יחסי ממון. על שני החלקים האחרונים חל חוק יחסי ממון, הפסד ההשתכרות של העבר ושל העתיד בוודאי שייך גם לאישה ולא גרע ממשכורתו של הבעל וזכויות הפנסיה שלו שלאישה יש בהם חלק שווה.

לאור האמור הסך של 107,963 ש"ח בגין העבר – הפסד השתכרות, עזרה מצד ג' וכיו"ב, וכן הסך של 95,741 ש"ח פיצוי לעתיד כן שייכים לאיזון.

משכך, הסך של 203,704 ש"ח שייך לשני בני הזוג בשווה.

לצדדים היה חוב לבנק הפועלים, האישה שילמה לבנק הפועלים סך של 20,700 ש"ח כפי שקבע בית המשפט ובזה הסתיימה התביעה של בנק הפועלים כלפיה. יתרת החוב שהושתה על הבעל נגבתה מכספי הפיצויים שהיו בידיו של עו"ד [א].

לאור פסק הדין של בית המשפט שהחוב של האישה הוא בסך של 20,700 והשאר מוטל על הבעל, והאישה סילקה את חובה לבנק הפועלים, יתרת החוב מושתת על הבעל, נמצא שהכספים שהיו בידיו של עו"ד [א] שנגבו, נגבו מחלקו של הבעל בלבד ויתרתם שייכת לאישה.

החוב כמובא לעיל שנגבה מכספי הפיצויים מושתת על הבעל בלבד, לפיכך הנשאר מכספי הפיצויים ונמצא בידיו של עו"ד [א] יועבר לאישה.

על הבעל להעביר לאישה את חלקה בכספי הפיצויים סך של 101,852 ש"ח

מסקנות

א. הצדדים יתגרשו במועד הראשון שיקבע על ידי בית הדין.

ב. הצדדים רשאים לפתוח תיק לסידור הגט.

ג. האישה זכאית לכתובתה, הסכום נכלל באיזון המשאבים.

ד. המזכירות תקבע מועד דיון בתוך עשרה ימים אך ורק בעניין מכירת העסק בשיטת במבי.

ה. על הבעל להעביר לאישה סך של 287,012 ש"ח. (הבעל חייב לאישה 458,512 ש"ח איזון זכויות וכספי הפיצויים של אגד, מנגד האישה חייבת לבעל סך של 171,500 ש"ח, החוב שנלקח מאמו של הבעל)

ו. המטלטלין יחולקו בהסכמה כפי שנכתב לעיל.

ז. הרכב יוצע למכירה לאחד מבני הזוג לפי מחיר מחירון ובאפשרות שניה לצד ג' ותמורתו תחולק בשווה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ח. העסק יועמד למכרז בין השותפים בשיטת במבי כמפורט לעיל.

ט. הכלבה [פ'] תשאר ברשות האישה והבנות.

י. האישה תהיה זכאית לרכוש את הדירה.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"א באדר התשע"ז (09/03/2017).

הרב אלעד עלי

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב דניאל אדרי – אב"ד